

почнаха да боричкат и се разсмяха весело.

От внезапния шум врабченцата вдигнаха тревожно главици и се загледаха в прозореца, но после продължиха да си кълват, сякаш разбираха, че това са братче и сестриче, които само си играят и много, много се обичат!

ПРИЯТЕЛИ

Даниел и Роберт влязоха в кабинета по биология. Бяха подранили, все още беше междучасие и останалите бяха навън. Макар лятната ваканция да беше на прага, все още уроците не бяха приключили и учителите продължаваха да ги товарят с последните домашни и контролни.

– Хайде, дай ми домашното, докато не е дошъл някой! – каза Роберт нетърпеливо, като поглеждаше към вратата. – Така и не успях да я реша тая задача.

Даниел се чудеше къде да си остави топката, която до този момент държеше под мишница.

– Дай да ти я подържа! – предложи Роберт. – Хайде, побързай!

– Спокойно, имаме цели десет минути – засмя се Дани, като ровеше в раницата и търсеше тетрадката.

През това време Роберт започна да тупа лекичко топката по пода.

– Тази топка е много добра, откъде я имаш?

– Вуйчо ми я донесе.

Дани беше вече извадил тетрадката и я подаваше на приятеля си.

– Той още ли тренира в оня отбор? Чух, че много са се изложили на последния мач – отбеляза Роберт, който сякаш беше забравил за домашното и продължаваше да си играе с топката, като се мъчеше да я задържи зад врата си.

– Да, така е... Напоследък имат някакви проблеми с тренинга. Я, подай насам топката да ти покажа нещо, на което ме научи вуйчо – смени темата Дани, като се отдалечи на няколко крачки.

Роберт тупна веднъж топката, задържа я върху единия си крак няколко секунди и силно я ритна срещу Даниел.

– Ей! Полека! – само успя да възкликне момчето, като се хвърли да задържи топката.

Но напразно! Тя прелетя над главата му и удари монитора на портативният компютър на учителката по биология. От удара мониторът подскочи, сякаш беше от картон, и се сгромоляса на пода. На всички страни се разхвърчаха клавишите от клавиатурата.

Момчетата замръзнаха за секунда, вторачили поглед в компютъра. Първи реагира Роберт.

– Да изчезваме оттук!

– Как така да изчезваме! А компютъра? – учуди се Даниел.

– Да не би аз да съм виновен! Нали ти ми каза да ти подам топката! – възрази Роберт.

– Да, но не съм ти казвал да я риташ толкова силно!

Дани се беше зачервил от притеснение.

– А ти защо не я спря! – се подразни Роберт, грабна ранницата си и без да дочака отговор, се втурна като попарен навън.

Но на вратата спря, за да не събори учителката, която точно в този момент влизаше в кабинета.

– Извинете – смотолеви Роберт, като побърза да се промуши покрай нея.

– Какво правиш сам в кабинета? – учителката отстъпи крачка назад, за да освободи път на бързащото момче.

Проследи го с поглед, но тъй като не получи отговор, поклати глава и влезе в стаята.

– Ама вие двамата какво правехте тук!? – възкликна тя изненадано, като видя и Даниел, и чак тогава забеляза компютъра на пода.

Хвърли на първия чин папките, които носеше, вдигна го

внимателно и след като се убеди, че е сериозно повреден от падането, хвърли остър поглед към Даниел, който не знаеше накъде да гледа от притеснение.

– Кой го направи?

Даниел мълчеше.

– Искam незабавно отговор. Кой събори компютъра?

Учителката гледаше строго.

– Питам за последен път: кой?

Даниел запристъпва неловко от крак на крак.

– Топката го събори.

– Аха, значи топката е виновна, много умно! И чия е топката? Твоя ли?

– Да – гласът на Даниел беше станал хрипкав.

– Защо си я донесъл в клас? Не ти ли стига игрището на двора, та си дошъл да играеш на топка и в кабинета! – учителката не сваляше изпитателния си поглед от Даниел, а той продължаваше да гледа в пода.

След кратко мълчание тя каза:

– Чакам баща ти утре след часовете. Ще се наложи да заплатите счупения компютър.

Даниел едва кимна.

Звънецът вече биеше и стаята започна да се изпълва с ученици.

Даниел седна на чина, едва сдържайки сълзите, които напиреха от очите му. След малко се появи Роберт.

– Какво стана? – попита го той шепнешком.

– Какво стана ли? Стана това, че разбрах що за приятел си! – чак се зачерви като рак от яд Дани.

– Нали ти казах да изчезваме – опита се да се оправдае Роберт, но Дани с ледено лице се обърна напред.

До края на часовете той остана мълчалив и затворен в себе си. Роберт сякаш въобще не забеляза това. След часа Даниел си тръгна, без да го изчака макар че досега винаги се бяха прибирали заедно от училище. Роберт пък от своя страна нарочно се суетеше пред раницата си, като ту вадеше, ту отново нареждаше учебниците, сякаш недоволен от начина по който са наредени. Досега те бяха близки приятели, но

в този ден нещо между тях се скъса.

След като разбраха за случилото се, родителите на Даниел много се разстроиха. След дълго обсъждане при затворената врата те го извикаха в хола и баща му, като го гледаше сериозно, каза:

– Ще платим компютъра. Но с майка ти мислехме доста и накрая взехме едно решение, тъй като смятаме, че ти си този, който трябва да поеме отговорност за случилото се.

Затова утре ще поговоря със собственика на хранителния магазин отсреща. Чух, че се нуждае от помощник. Ще го помоля да те вземе на работа през лятната ваканция. Така ще можеш да възстановиш цялата сума. Съгласен ли си?

Даниел кимна енергично в знак на съгласие. Но когато остана сам, една сълза се търкулна по бузата му и той я избърса с опакото на ръката си.

– Толкова планове имах за тази ваканция! А сега... Този Роберт! Той е... – Дани почувства, че се задушаваше от силното негодувание, което се надигаше в гърдите му.

Остана така притихнал няколко минути .

– О, Господи! Не искам да го мразя. Но не разбирам защо Роберт постъпи така с мен! Защо ме предаде? Той не беше такъв! Дали не го е дострашало от баща му, защото той е много строг с него... Не знам... Оставям всичко в Твоите ръце и Ти благодаря! – прошепна набързо Дани, понеже чу, че някой отвори външната врата. Избърса сълзите си. Никой не биваше да разбира, че е плакал!

Скоро дългоочакваната ваканция настъпи. Само на Даниел му беше все едно, защото започна да работи в магазина според уговорката с родителите му. Сутрин излизаше рано и оставаше в магазина чак до вечерта. А когато се прибереше къщи, хапваше нещо набързо и се тръшваше на дивана пред телевизора. Стана мълчалив и затворен. Вече нямаше и следа от онова весело и жизнерадостно момче, какъвто всъщност беше .

– Мъчно ми е за детето! – сподели веднъж майка му. – Май тази идея с работата не беше толкова добра.

– Нищо му няма! – бащата беше непреклонен. – Така ще

се научи да цени по-добре много неща.

– Да, но докога ще работи? Той се нуждае и от почивка.

– Знам това, скъпа, но нещата ще останат такива, каквито са. Убеден съм, че това е за негово добро – каза бащата, но по тъжният му поглед стана ясно, че също страда за сина си.

Един следобед Даниел беше излязъл на улицата да изхвърли някакви празни кашони. Изведнъж забеляза Роберт да идва към него с топка в ръце. Дани го подмина, без да го погледне:

– Търсих те у вас – заговори Роберт, малко сконфузено.
– Майка ти ми каза къде мога да те намеря. Ще дойдеш ли да поритаме?

Роберт чоплеше топката с нокът.

Даниел се обърна и го изгледа изненадано:

– Не виждаш ли, че съм на работа!

– На работа ли? – учуди се Роберт. – Но защо?

Даниел не можеше да повярва на ушите си.

– Ти какво се правиш, че не разбираш и че не знаеш!?
Нали баща ми плати компютъра, който ти счупи? Сега работя в магазина, за да му върна парите.

– Така ли? – Роберт изглеждаше потресен. – Аз пък...

Даниел махна презрително с ръка и му обърна гръб:

– Няма какво да си кажем!

Роберт остана сам, постоя още няколко минути, като гледаше как приятелят му се отдалечава, и също си тръгна.

От този момент Роберт започна да минава все по-често покрай мястото, където работеше приятелят му. Но Даниел се правеше че не го забелязва. Един ден видя Роберт да се приближава с решителна крачка към магазина. Влезе вътре и му помахаше.

– Дани, излез за малко, искам да ти кажа нещо важно.

– За какво си дошъл? – попита момчето студено.

В магазина нямаше хора. Двамата бяха сами.

– Прав беше – започна Роберт, като гледаше надолу. – Аз съм виновен за компютъра, а не ти. Съжалявам, че се е наложило да работиш заради мен. не съм знаел, братле! Страшно съжалявам. Нямах да го допусна, ако знаех.

– Е, вече е късно... – проговори с поомекнал поглед Даниел.

– За колко време си се уговорил да работиш тук?

– До края на ваканцията.

Даниел подритваше една картонена кутийка, без да поглежда към Роберт.

– Донесох нещо...

Роберт измъкна от джоба си един плик за писмо и му го подаде.

– Какво е това? Какви са тези пари? – погледна го Дани.

Лицето му се промени.

– За компютъра са. Моля те, нека аз да платя това, за което съм си виновен! И не ми се сърди! Това са всичките ми спестявания. Нали знаеш че от сума ти време събирам пари за мотор!

Роберт се почеса неловко зад врата.

– Не знам дали са достатъчно. Виж там...

На Даниел за миг му се поиска да прегърне Роберт, но вместо това взе парите и ги преброи. После отдели една част и върна останалите в плика.

– Ще взема само половината – каза решително той, като подаде плика на Роберт. – Все пак имам нещо общо със случилото се. Нали не успях да хвана топката...

– Не, вземи ги всичките и ги върни на баща си. Така няма да се налага повече да работиш. – настоя Роберт.

– Не, няма да е честно да взема всичките пари. Ще взема само половината – каза Даниел и най-после се усмихна.

– Добре, както искаш – промълви едва Роберт, – само че си правехме толкова планове за тази ваканция...

– Знам! Но за около месец ще гледам да върна и останалите пари. Така е справедливо. Разбираш вече, нали? *Приятелство и несправедливост не могат да съществуват заедно.*

Роберт наведе глава и замълча. Пък и какво ли можеше да каже?

Следобед двете момчета се срещнаха отново.

– Какво стана, говори ли с баща си?

Роберт нямаше търпение да разбере резултата.

– Да, той каза, че си постъпил като приятел. А що се отнася до работата... – замълча за секунда Дани, като наблюдаваше реакцията на Роберт. – Вече... няма да работя! Баща ми опрости останалата част от парите!

И момчето подскочи, издаде силен вик, какъвто само щастливите момчета са способни да издават:

– Йехууу!

Роберт се присъедини към него. След като се поуспокоиха, Даниел попита:

– Какво ще правим сега?

– Не знам – сви рамене Роберт, – каквото искаш. Можем да отидем на плаж, а след това да поритаме топка или да поиграем тенис. Можем да правим хиляди неща. Във ваканция сме, забрави ли човекче? Хайде, не стой като препариран, да отидем като начало до сладкарницата на ъгъла!

– Хайде!

Двете момчета закрачиха едно до друго.

– Ох, добре, че вече не ми се сърдиш... – въздъхна Роберт.

– Хайде да не се връщаме повече на тази тема! – погледна го строго Даниел.

– Приятели?

Дани вдигна ръка с обърната длан.

– Приятели!

Роберт удари с приятелски жест ръката му.

Двете момчета се засмяха весело и с този смях стената, която ги разделяше вече от толкова време, рухна окончателно! Те се почувстваха така, сякаш никога не бяха се карали. И точно от този момент за тях започна една незабравима ваканция.